

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 409/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Kašubom, Holubyho 51, Martin, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 153/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 153/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Dňa 09. 07. 2013 som podal návrh na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami. Konanie o mojom návrhu sa vedie na Okresnom súde Martin pod sp. zn.: 7 C/153/2013. Keďže som ani do dňa 18. 02. 2014, t. j. ani po uplynutí siedmych mesiacov od podania návrhu, neobdržal predvolanie na termín pojednávania, obrátil som sa so sťažnosťou na prietahy v konaní na predsedníčku Okresného súdu Martin. Sťažnosť som podal dňa 18. 02. 2014. Do odpovede na podanú sťažnosť - sp. zn.: Spr 2026/14 - I. zo dňa 12. 03. 2014, predsedníčka Okresného súdu Martin preniesla vyjadrenie zákonnej sudkyne. Tvrdenia tohto vyjadrenia boli čiastočne odkontrolované mojim právnym zástupcom pri nazretí do súdneho spisu pred podaním sťažnosti na prietahy v konaní. Z tohto vyjadrenia vyplýva, že po obdržaní vyjadrenia žalovanej k žalobe dňa 12. 09. 2013 bola vec dňa 16. 09. 2013 predložená zákonnej sudkyňi. Prvé úkony boli vykonané dňa 13. 12. 2013. Po pripojení vyšetrovacieho spisu (dňa 23. 12. 2013) bolo nariadené pojednávanie na deň 16. 04. 2014. K nariadeniu pojednávania malo dôjsť dňa 03. 03. 2014. Môjmu právnemu zástupcovi bolo doručené predvolanie na pojednávanie dňa 06. 03. 2014. Je zrejme nespochybniteľné, že nariadenie pojednávania bolo vyvolané podanou sťažnosťou na prietahy v konaní. Vytýčenie termínu pojednávania oprávňovalo predsedníčku Okresného súdu Martin uviesť v spomínanej odpovedi zo dňa 12. 03. 2014, že podanú sťažnosť hodnotí ako nedôvodnú s dovetkom, že „súd vo veci koná, o čom svedčí aj vytýčený termín pojednávania.“

Na pojednávaní konanom dňa 16. 04. 2014 mi bola na záver uložená povinnosť predložiť úradný preklad rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (██████ proti Slovenskej republike z 3. mája 2012) Preklad s ďalšími listinnými dôkazmi predložil môj právny zástupca súdu dňa 28. 04. 2014, t. j. o deň skôr, ako nám vôbec bola mailom doručená zápisnica z pojednávania zo dňa 16. 04. 2014.

Dňa 21. 07. 2015 bolo môjmu právnemu zástupcovi doručené predvolanie na pojednávanie určené na deň 16. 09. 2015. Toto pojednávanie súd vykonal a na jeho záver ho odročil na 04. 11. 2015. Dňa 03. 11. 2015 však bolo môjmu právnemu zástupcovi

oznámené, že pojednávanie nariadené na deň 04. 11. 2015 sa ruší pre nezabezpečenie navrhovaných dôkazov. Nový termín pojednávania oznámený nebol.

Z tohto stručného chronologického prehľadu je zrejmé, že súd určil prvé pojednávanie vo veci až po uplynutí viac ako deviatich mesiacov a aj to s najväčšou pravdepodobnosťou kvôli podanej sťažnosti na prieťahy v konaní. Ak by súd následne plynule konal, považoval by som sťažnosť na prieťahy v konaní adresovanú predsedníčke súdu za efektívny prostriedok nápravy. Po skončení prvého pojednávania som zabezpečil v priebehu pár dní potrebné listinné doklady a to aj pri absencii zápisnice o pojednávaní. Na úradný preklad som musel vynaložiť nemalé finančné prostriedky, no chcel som, aby súd mohol obratom vytýčiť termín ďalšieho pojednávania, keďže pojednávanie dňa 16. 04. 2014 odročil na neurčito. Napriek tejto snahe a súčasnej absencii návrhov zo žalovanej strany, súd vytýčil ďalší termín pojednávania až na deň 16. 09. 2015, t. j. po uplynutí ďalších 17 mesiacov.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:
„Okresný súd Martin v konaní vedenom pod sp. zn.: 7C/153/2013 porušil základné právo [REDAKOVANÉ] aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Okresnému súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn.. 7C/153/2013 sa prikazuje konať vo veci bez zbytočných prieťahov.“

Ďalej sťažovateľ navrhuje, aby mu ústavný súd priznal finančné zadostučinenie v sume 1 000 € a úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa smerujúcom proti postupu okresného súdu, ktorým boli podľa neho spôsobené zbytočné prietahy, čím malo dôjsť aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 C 153/2013.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže podľa štandardnej judikatúry ústavného súdu vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáhoch (IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Z predloženej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že napadnuté konanie na okresnom súde prebieha od 9. júla 2013, keď mu bol doručený návrh sťažovateľa na „náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami“. Priebeh napadnutého konania v období do septembra 2015 je podrobne opísaný v sťažnosti, pričom ústavný súd na okresnom súde zistil, že po uskutočnení pojednávania 16. septembra 2015 okresný súd z dôvodu nezabezpečenia navrhnutých listinných dôkazov zrušil termín pojednávania nariadený na 4. november 2015. Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 20. apríla 2016 a bolo odročené pre účely vyhlásenia rozsudku na 11. máj 2016, pričom tento nariadený termín „z dôvodu zmeny právneho názoru zákonného sudcu“ bol zrušený a následne bol nariadený nový termín pojednávania na 29. jún 2016.

Z uvedeného vyplýva, že postup okresného súdu v napadnutom konaní nebol optimálny a v období od 16. apríla 2014 do júla 2015 bol postihnutý aj nečinnosťou, no na druhej strane ústavný súd zastáva názor, že dĺžka predmetného konania aj napriek uvedenej nečinnosti okresného súdu sama osebe nebola takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v okolnostiach danej veci vysloviť namietané porušenie práv sťažovateľa, resp. že doba konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 7 C 153/2013 zasiahla z dôvodov, za ktoré nesie zodpovednosť okresný súd, samotnú podstatu a účel základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru takým závažným spôsobom, že by to odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03).

Ústavný súd, ako už bolo uvedené, poukazuje na to, že okresný súd v súčasnosti vo veci koná, keď aktuálne nariadil termín pojednávania na 29. jún 2016.

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05).

V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priesťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

K takémuto záveru dospel ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní tejto sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými ani posudzovaním zákonom predpísaných náležitostí samotnej sťažnosti nezaoberal.

Ústavný súd napokon dodáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľ v tejto veci za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným priesťahom, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2016